ปฐมกาล

การเนรมิตสร้างโลกและมนุษย์

๑ [1]ในปฐมกาลพระเจ้าทรงเนรมิต
สร้าง[1]ฟ้าและแผ่นดิน ๒แผ่นดินก็ว่าง
เปล่า ความมืดอยู่เหนือน้ำ และพระ
วิญญาณของพระเจ้าปกอยู่เหนือน้ำนั้น
๓พระเจ้าตรัสว่า "จงเกิดความ
สว่าง"[ก] ความสว่างก็เกิดขึ้น ๔พระเจ้า
ทรงเห็นว่าความสว่างนั้นดี และทรง
แยกความสว่างออกจากความมืด ๕พระ
เจ้าทรงเรียกความสว่างนั้นว่า วัน และ
ความมืดนั้นว่า คืน มีเวลาเย็นและ
เวลาเช้า เป็นวันแรก

๖พระเจ้าตรัสว่า "จงมีภาคพื้นใน
ระหว่างน้ำ แยกน้ำออกจากกัน" ๗พระ
เจ้าทรงสร้างภาคพื้นนั้นขึ้น แล้วทรง
แยกน้ำที่อยู่ใต้ภาคพื้นออกจากน้ำที่อยู่
เหนือภาคพื้น ก็เป็นดังนั้น ๘พระเจ้าจึง
ทรงเรียกภาคพื้นนั้นว่า ฟ้า[ข] มีเวลาเย็น
และเวลาเช้า เป็นวันที่สอง

๙พระเจ้าตรัสว่า "น้ำที่อยู่ใต้ฟ้า
จงรวมอยู่แห่งเดียวกัน ที่แห้งจงปรา
กฏขึ้น" ก็เป็นดังนั้น ๑๐พระเจ้าจึงทรง
เรียกที่แห้งนั้นว่า แผ่นดิน และที่ซึ่ง
น้ำรวมกันนั้นว่า ทะเล พระเจ้าทรง
เห็นว่าดี ๑๑พระเจ้าตรัสว่า "แผ่นดิน
จงเกิดพืช คือ ผักหญ้าที่มีเมล็ด และ
ต้นไม้ที่ออกผล มีเมล็ดในผลตามชนิด
ของมันบนแผ่นดิน" ก็เป็นดังนั้น
๑๒แผ่นดินก็เกิดพืช คือผักหญ้าที่มี
เมล็ดตามชนิดของมัน และต้นไม้ที่
ออกผลมีเมล็ดในผลตามชนิดของมัน
พระเจ้าทรงเห็นว่าดี ๑๓มีเวลาเย็นและ
เวลาเช้า เป็นวันที่สาม

๑๔พระเจ้าตรัสว่า "จงมีดวงสว่าง
บนฟ้า เพื่อแยกวันออกจากคืน ให้
ดวงสว่างเป็นหมายกำหนดฤดู วัน ปี
๑๕และให้เป็นดวงสว่างบนฟ้า เพื่อ
ส่องสว่างบนแผ่นดิน" ก็เป็นดังนั้น
๑๖พระเจ้าได้ทรงสร้างดวงสว่างขนาด
ใหญ่ไว้สองดวง ให้ดวงใหญ่ครองวัน
ดวงเล็กครองคืน พระองค์ทรงสร้าง
ดวงดาวต่างๆด้วย ๑๗พระเจ้าทรงตั้ง
ดวงสว่างเหล่านี้ไว้บนฟ้า ให้ส่องสว่าง
บนแผ่นดิน ๑๘ให้ครองวันและคืน
และแยกความสว่างออกจากความมืด
พระเจ้าทรงเห็นว่าดี ๑๙มีเวลาเย็นและ
เวลาเช้า เป็นวันที่สี่

ก ๒ คร. ๔:๖ ข ๒ ปต. ๓:๕

1 . . . . 1 หรือ เมื่อพระเจ้าทรงเริ่มเนรมิตสร้าง

๒๐พระเจ้าตรัสว่า "น้ำจงอุดมด้วย
ฝูงสัตว์ที่มีชีวิต และนกจงบินไปมา
ข้ามฟ้าเหนือแผ่นดิน" ๒๑พระเจ้าทรง
สร้างสัตว์ทะเลขนาดใหญ่ และสัตว์ที่มี
ชีวิตนานาชนิด ซึ่งแหวกว่ายอยู่ในน้ำ
เป็นฝูง ๆ ตามชนิดของมัน และนก
ต่าง ๆ ตามชนิดของมัน พระเจ้าทรง
เห็นว่าดี ๒๒พระเจ้าจึงทรงอวยพระพร
แก่สัตว์เหล่านั้นว่า "จงมีลูกดกทวีมาก
ขึ้น จนเต็มน้ำในทะเล และให้นกทวี
มากขึ้นบนแผ่นดิน" ๒๓มีเวลาเย็น
และเวลาเช้า เป็นวันที่ห้า

๒๔พระเจ้าตรัสว่า "แผ่นดินจงเกิด
สัตว์ที่มีชีวิตตามชนิดของมัน คือสัตว์
ใช้งาน สัตว์เลื้อยคลานและสัตว์ป่าตาม
ชนิดของมัน" ก็เป็นดังนั้น ๒๕พระเจ้า
ทรงสร้างสัตว์ป่าตามชนิดของมัน สัตว์
ใช้งานตามชนิดของมัน และสัตว์ต่างๆ
ที่เลื้อยคลานบนแผ่นดินตามชนิดของ
มัน แล้วพระเจ้าทรงเห็นว่าดี

๒๖แล้วพระเจ้าตรัสว่า "ให้เรา
สร้างมนุษย์ตามฉายาตามอย่างของ
เรา[ก] ให้ครอบครองฝูงปลาในทะเล
ฝูงนกในอากาศและฝูงสัตว์ ให้ปก
ครองแผ่นดินทั่วไป และสัตว์ต่าง ๆ ที่
เลื้อยคลานบนแผ่นดิน" ๒๗พระเจ้าจึง
ทรงสร้างมนุษย์ขึ้นตามพระฉายาของ
พระองค์ ตามพระฉายาของพระเจ้า
นั้น พระองค์ทรงสร้างมนุษย์ขึ้น และ
ได้ทรงสร้างให้เป็นชายและหญิง[ข]

๒๘พระเจ้าทรงอวยพระพรแก่
มนุษย์[ค] ตรัสแก่เขาว่า "จงมีลูกดกทวี
มากขึ้นจนเต็มแผ่นดิน จงมีอำนาจ
เหนือแผ่นดิน จงครอบครองฝูงปลาใน
ทะเล และฝูงนกในอากาศ กับบรรดา
สัตว์ที่เคลื่อนไหวบนแผ่นดิน" ๒๙พระ
เจ้าตรัสว่า "ดูเถิด เราให้พืชที่มีเมล็ด
ทั้งหมด ซึ่งมีอยู่ทั่วพื้นแผ่นดิน และ
ต้นไม้ทุกชนิดที่มีเมล็ดในผลของมัน
แก่เจ้า เป็นอาหารของเจ้า ๓๐ฝ่ายสัตว์
ทั้งหลายบนแผ่นดิน นกทั้งปวงใน
อากาศ และบรรดาสัตว์เลื้อยคลานบน
แผ่นดินทุกสิ่งทุกอย่างที่มีลมปราณนั้น
เราให้พืชเขียวสดทั้งปวงเป็นอาหาร"
ก็เป็นดังนั้น ๓๑พระเจ้าทอดพระเนตร
สิ่งทั้งปวงที่พระองค์ทรงสร้างไว้ ทรง
เห็นว่าดีนัก มีเวลาเย็นและเวลาเช้า
เป็นวันที่หก

๒ ฟ้าและแผ่นดิน และบริวารทั้ง
สิ้น ที่มีอยู่ในนั้น พระเจ้าทรงสร้างสำ
เร็จดังนี้แหละ ๒วันที่เจ็ด พระเจ้าก็
เสร็จงานของพระองค์ที่ทรงกระทำมา
นั้น ในวันที่เจ็ดนั้นก็ทรงพักการงาน
ทั้งสิ้นของพระองค์ที่ได้ทรงกระทำ[ง]

ก ๑ คร. ๑๑:๗ ข มธ. ๑๙:๔; มก. ๑๐:๖ ค ปฐก. ๕:๑-๒ ง ฮบ. ๔:๔,๑๐

๓พระเจ้าจึงทรงอวยพระพรแก่วันที่เจ็ด
ทรงตั้งไว้เป็นวันบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์[ก]
เพราะในวันนั้นพระองค์ทรงหยุดพัก
จากการงานทั้งปวง ที่พระองค์ทรง
กระทำในการเนรมิตสร้าง

สวนเอเดน

๔เรื่องฟ้าสวรรค์และแผ่นดินที่
พระเจ้าทรงสร้างมีดังนี้

ในวันที่พระเจ้าทรงสร้างแผ่นดิน
และฟ้าสวรรค์ ๕ต้นไม้ตามทุ่งนายัง
ไม่เกิดขึ้นบนแผ่นดิน และพืชตามทุ่ง
นาก็ยังไม่งอกขึ้นเลย เพราะพระเจ้ายัง
มิได้ทรงทำให้ฝนตกบนแผ่นดิน ทั้งยัง
ไม่มีมนุษย์ที่จะทำไร่ไถนา ๖แต่มีน้ำ
พลุ่งขึ้นมาจากแผ่นดิน ทำให้พื้นดิน
เปียกทั่วไป ๗พระเจ้าทรงปั้นมนุษย์
ด้วยผงคลีดิน ระบายลมปราณเข้าทาง
จมูก มนุษย์จึงเป็นผู้มีชีวิต[ข]

๘พระเจ้าทรงปลูกสวนแห่งหนึ่งไว้
ที่เอเดน ทางทิศตะวันออก และให้
มนุษย์ที่พระองค์ทรงปั้นมานั้นอยู่ที่นั่น
๙แล้วพระเจ้าทรงให้ต้นไม้ทุกชนิดที่
งามน่าดูและที่น่ากินเป็นอาหารงอกขึ้น
จากดิน มีต้นไม้แห่งชีวิตต้นหนึ่ง[ค] อยู่
ท่ามกลางสวนนั้น กับต้นไม้แห่งความ
สำนึกในความดีและความชั่วต้นหนึ่ง
ด้วย

๑๐มีแม่น้ำสายหนึ่งไหลจากเอเดน
รดสวนนั้น จากที่นั่นก็แยกออกเป็นสี่
สาย ๑๑ชื่อแม่น้ำสายที่หนึ่งคือปีโชน
เป็นแม่น้ำที่ไหลรอบแผ่นดินฮาวิลาห์
ที่นั่นมีแร่ทองคำ ๑๒ทองคำที่เมืองนั้น
เป็นทองคำเนื้อดี และมียางไม้ตะคร้ำ
และโมรา ๑๓ชื่อแม่น้ำสายที่สองคือ
กิโฮน ไหลรอบแผ่นดินคูช ๑๔ชื่อแม่
น้ำสายที่สามคือไทกริส ไหลไปทาง
ทิศตะวันออกของเมืองอัสซีเรีย และ
แม่น้ำสายที่สี่ชื่อยูเฟรติส

๑๕พระเจ้าจึงทรงให้มนุษย์นั้นอยู่
ในสวนเอเดน ให้ทำและรักษาสวน
๑๖พระเจ้าจึงทรงบัญชาแก่มนุษย์นั้นว่า
"บรรดาผลไม้ทุกอย่างในสวนนี้ เจ้ากิน
ได้ทั้งหมด ๑๗เว้นแต่ต้นไม้แห่งความ
สำนึกในความดีและความชั่ว ผลของ
ต้นไม้นั้นอย่ากิน เพราะในวันใดที่เจ้า
ขืนกิน เจ้าจะต้องตายแน่"

๑๘พระเจ้าตรัสว่า "ไม่ควรที่ชาย
ผู้นี้จะอยู่คนเดียว เราจะสร้างคู่อุปถัมภ์
ที่สมกับเขาขึ้น" ๑๙พระเจ้าจึงทรงปั้น
บรรดาสัตว์ในท้องทุ่งและนกในท้องฟ้า
ให้เกิดขึ้นจากดิน แล้วทรงนำมายังชาย
นั้น เพื่อดูว่าเขาจะเรียกชื่อมันว่าอะไร
ชายนั้นตั้งชื่อสัตว์ทั้งปวงที่มีชีวิต ว่า
อย่างไร สัตว์นั้นก็มีชื่ออย่างนั้น ๒๐ชาย

ก อพย. ๒๐:๑๑ ข ๑ คร. ๑๕:๔๕ ค วว. ๒:๗; ๒๒:๒, ๑๔

นั้นจึงตั้งชื่อบรรดาสัตว์ใช้งาน และนก
ในอากาศและบรรดาสัตว์ป่า แต่ชายนั้น
ยังหามีคู่อุปถัมภ์ที่สมกับตนไม่ ๒๑แล้ว
พระเจ้าจึงทรงกระทำให้ชายนั้นหลับ
สนิท ขณะที่เขาหลับสนิทอยู่ พระองค์
ทรงชักกระดูกซี่โครงอันหนึ่งของเขา
ออกมา แล้วทำให้เนื้อติดกันเข้าแทน
กระดูกอย่างเดิม ๒๒ส่วนกระดูกซี่โครง
ที่พระเจ้าได้ทรงชักออกจากชายนั้น
พระองค์ทรงสร้างให้เป็นหญิง แล้ว
ทรงนำมาให้ชายนั้น ๒๓ชายจึงว่า

"นี่แหละกระดูกจากกระดูกของเรา
เนื้อจากเนื้อของเรา
จะต้องเรียกว่า หญิง[1]
เพราะหญิงนี้ออกมาจากชาย"

๒๔เพราะเหตุนั้นผู้ชายจึงจากบิดามาร
ดาของตนไปผูกพันอยู่กับภรรยา และ
เขาทั้งสองจะเป็นเนื้อเดียวกัน[ก] ๒๕ทั้ง
ผู้ชายและภรรยาของเขาเปลือยกายอยู่
และไม่อายกัน

มนุษย์ไม่เชื่อฟังพระเจ้า

๓ ในบรรดาสัตว์ป่าที่พระเจ้าทรง
สร้างนั้น งู[ข]ฉลาดกว่าหมด มันถาม
หญิงนั้นว่า "จริงหรือที่พระเจ้าตรัส
ห้ามว่า 'อย่ากินผลจากต้นไม้ใด ๆ ใน
สวนนี้'" ๒หญิงนั้นจึงตอบงูว่า "ผล
ของต้นไม้ต่าง ๆ ในสวนนี้เรากินได้
๓เว้นแต่ผลของต้นไม้ที่อยู่กลางสวน
นั้น พระเจ้าตรัสห้ามว่า 'อย่ากินหรือ
ถูกต้องเลย มิฉะนั้นจะตาย'" ๔งูจึงพูด
กับหญิงนั้นว่า "เจ้าจะไม่ตายจริงดอก
๕เพราะพระเจ้าทรงทราบอยู่ว่า เจ้ากิน
ผลไม้นั้นวันใด ตาของเจ้าจะสว่างขึ้น
ในวันนั้น แล้วเจ้าจะเป็นเหมือนพระ
เจ้า คือสำนึกในความดีและความชั่ว"
๖เมื่อหญิงนั้นเห็นว่า ต้นไม้นั้นน่ากิน
และน่าดูด้วย ทั้งเป็นต้นไม้ที่มุ่งหมาย
จะให้เกิดปัญญา จึงเก็บผลไม้นั้นมา
กิน แล้วส่งให้สามีกินด้วย เขาก็กิน
๗ตาของเขาทั้งสองคนก็สว่างขึ้น จึง
สำนึกว่าตนเปลือยกายอยู่ ก็เอาใบ
มะเดื่อมาเย็บเป็นเครื่องปกปิดร่างไว้

๘เวลาเย็นวันนั้น เขาทั้งสองได้ยิน
เสียงพระเจ้าเสด็จดำเนินอยู่ในสวน
ชายนั้นกับภรรยาก็หลบไปซ่อนตัวอยู่
ในหมู่ต้นไม้ในสวนนั้น ให้พ้นจาก
พระพักตร์พระเจ้า ๙พระเจ้าทรงเรียก
ชายนั้นและตรัสถามเขาว่า "เจ้าอยู่ที่
ไหน" ๑๐ชายนั้นทูลว่า "ข้าพระองค์
ได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ในสวน
ก็เกรงกลัว เพราะข้าพระองค์เปลือย

ก มธ. ๑๙:๕; มก. ๑๐:๗-๘; ๑ คร. ๖:๑๖; อฟ. ๕:๓๑ ข วว. ๑๒:๙; ๒๐:๒

1 ตรงนี้ ฮีบรู เล่นคำ ถ้าจะให้คงรูปจะแปลเป็นอย่างนี้ก็ได้ "จะต้องเรียกว่า ชายา เพราะชายานี้ออกมาจากชาย"

กายอยู่ จึงได้ซ่อนตัวเสีย” ๑๑พระองค์
จึงตรัสว่า “ใครเล่าบอกเจ้าว่าเจ้า
เปลือยกาย เจ้ากินผลไม้ที่เราห้ามมิให้
กินนั้นแล้วหรือ” ๑๒ชายนั้นทูลว่า
“หญิงที่พระองค์ประทานให้อยู่กินกับ
ข้าพระองค์นั้น ส่งผลไม้นั้นให้ข้า
พระองค์ ข้าพระองค์จึงรับประทาน”
๑๓ พระเจ้าตรัสถามหญิงว่า “เจ้าทำ
อะไรไป” หญิงนั้นทูลว่า “งูล่อลวง
ข้าพระองค์[ก] ข้าพระองค์จึงได้รับประ
ทาน” ๑๔ พระเจ้าจึงตรัสแก่งูว่า

“เพราะเหตุที่เจ้าทำเช่นนี้
เจ้าจะต้องถูกสาปแช่งมากกว่า
สัตว์ใช้งานและสัตว์ป่าทั้งปวง
จะต้องเลื้อยไปด้วยท้อง
จะต้องกินผงคลีดินจนตลอด
ชีวิต
๑๕เราจะให้เจ้ากับหญิงนี้เป็นศัตรู
กัน[ข]
ทั้งพงศ์พันธุ์ของเจ้าและพงศ์
พันธุ์ของเขาด้วย
พงศ์พันธุ์ของหญิงจะทำให้หัวของ
เจ้าแหลก
และเจ้าจะทำให้ส้นเท้าของเขา
ฟกช้ำ”

๑๖พระองค์ตรัสแก่หญิงนั้นว่า
“เราจะเพิ่มความทุกข์ลำบากขึ้น
มากมาย
ในเมื่อเจ้ามีครรภ์และคลอดบุตร
ถึงกระนั้นเจ้ายังปรารถนาสามี
และเขาจะปกครองตัวเจ้า”
๑๗ พระองค์จึงตรัสแก่อาดัม[1] ว่า
“เพราะเหตุเจ้าเชื่อฟังคำพูดของ
ภรรยา
และกินผลไม้ที่เราห้าม
แผ่นดินจึงต้องถูกสาปเพราะ
ตัวเจ้า
เจ้าจะต้องหากินบนแผ่นดินด้วย
ความทุกข์ลำบากจนตลอดชีวิต
๑๘แผ่นดินจะให้ต้นไม้และพืชที่มี
หนามแก่เจ้า[ค]
และเจ้าจะกินพืชต่าง ๆ ของ
ทุ่งนา
๑๙เจ้าจะต้องหากินด้วยเหงื่ออาบหน้า
จนเจ้ากลับเป็นดินไป
เพราะเราสร้างเจ้ามาจากดิน เจ้า
เป็นผงคลีดิน
และจะต้องกลับเป็นผงคลีดิน
ดังเดิม”
๒๐ชายนั้นเรียกภรรยาของตนว่า
เอวา[2] เพราะนางเป็นมารดาของ

ก ๒ คร. ๑๑:๓; ๑ ทธ. ๒:๑๔ ข วว. ๑๒:๑๗ ค ฮบ. ๖:๘

1 แปลว่า มนุษย์

2 ศัพท์นี้เหมือนคำที่แปลว่า มีชีวิตอยู่

ปวงชนที่มีชีวิต ๒๑พระเจ้าทรงทำเสื้อ
ด้วยหนังสัตว์ให้อาดัมกับเอวาสวมปก
ปิดกาย

๒๒แล้วพระเจ้าตรัสว่า "ดูเถิด
มนุษย์มาเป็นเหมือนผู้หนึ่งในพวกเรา
แล้วโดยที่รู้สำนึกในความดีและความ
ชั่ว บัดนี้ อย่าปล่อยให้เขายื่นมือไป
หยิบผลต้นไม้แห่งชีวิต[ก] มากิน แล้วมี
อายุยืนชั่วนิรันดร์" ๒๓เพราะเหตุนั้น
พระเจ้าจึงทรงขับไล่เขาออกไปจาก
สวนเอเดน ให้ไปทำไร่ทำสวนในที่ดิน
ที่ตัวถือกำเนิดมานั้น ๒๔พระองค์
ทรงไล่ชายนั้นออกไป และทรงตั้ง
พวกเครูบ[1] ทางด้านทิศตะวันออก
แห่งสวนเอเดน และตั้งกระบี่เพลิงอัน
หนึ่งที่หมุนได้รอบทิศ ไว้เฝ้าทางที่จะ
เข้าไปสู่ต้นไม้แห่งชีวิตนั้น

THAI HOLY BIBLE

THAILAND BIBLE SOCIETY
BANGKOK, THAILAND

Printed in Korea
Thai Bible R93
TBS – 1993 – 6M
ISBN 974 8183 02 5